

Werner Krisztina mértékadó újságíró, kommunikációs szakember. Akkor is ez volt a véleményem róla, mielőtt megírta Bede-Fazekas Csaba életrajzi kötetét, a Bel canto-t, mielőtt a „Kisalföld” főszerkesztő-helyettese lett, mielőtt beindította a „Kerengő” pódiumbeszélgetéseit... Soha nem néztem, jobbra vagy balra húz-e a szíve, többre becsültem szakmaiságát, értékelvűségét, hitelességét.

Néha olyan érzésem van, mintha a médiafronton a józanész és a normális emberi érzések háttérbe szorultak volna... Érdemes ma tisztességesnek lenni?

– Csak tisztességesnek érdemes lenni. És nem csak a médiában. A tisztességnek nincs alternatívája. Ha a digitális szinonima szótárban rákeresel, láthatod, hogy mennyire fontos szó, milyen sok tartalommal bír. Tisztességesnek lenni döntés kérdése, én nem ítélek senki fölött, mert mindenki maga tudja/érzi, milyen értelemben éli tisztességesen vagy becsstelenül az életét.

Az egyéni szabadság! Igaz, de az emberi kapcsolatokban kell lennie valami határnak!

– Ezzel egyetértek. A határokat és inkább belső, mint külső értelemben gondolom. Minden emberi kapcsolatunk minőségét a saját önreflexióink határozzák meg. Milyen mélyre tudunk alászállni a lelkünkben. Ahogy másokkal viselkedünk, az mindig csakis magunkról szól. Ahogy Babits írta: „Mindenik embernek a lelkében dal van, és a saját lelkét hallja minden dalban.” Évtizedek tapasztalata mondatja velem, hogy színes a világ, és abba sok minden belefér.

Az is, hogy a tényközlő újságírás helyét egyre inkább a bulvár foglalja el?

– A bulvár szót ma sokan az alacsony nivójú sajtóra használják, noha műfajelméleti megközelítésben nem az. Volt szerencsém Pallagi Ferencsel, a magyar bulvár megteremtőjével dolgozni, megértettem a bulvármédia folyamatait: egyszerű gondolatok, népszerű témák, pletyka jellegű tartalom. A szabály itt is szabály: ne írj valótlan-ságot, és ne alázz meg másokat! A „bulvár” egyébként maga is tényújságírás, csak hálóköntösben, nem kiskosztümben. Szórakoztatni akar, nem gondolkodtatni. A bulvármédia köpönyegéből bújtak elő a kereskedelmi csatornák siker műsorai, amik nézettséget döngöztetnek...

Egy 2012-ben megjelent publicisztikádban azt írtad, hogy „Keresem a kezet, ami megálljt mutat abban az eszelős ámokfutásban, ami ontja ránk a világ mocskát.”

– Keresem és teremtem a nekem való közösséget. Ezért született meg a Kerengő pódiumest sorozatom a győri Vaskakasban, amiben vendégeket hívok magam köré, hogy beszéljünk. Nincsenek előre egyeztetett kérdések, nem próbáljuk le az estét, a jelenben születik meg a produkció. Önmagunkat improvizáljuk, ettől hiteles.

Évekig voltál a „Kisalföld” kulturális szakújságírója, majd megbízott főszerkesztője, főszerkesztő-helyettese. Aztán ott hagytad a lapot...

– Nagyon keveseknek adatik meg, ami nekem a munka öröm forrásából fakadt. Sajtótörténelmet írtuk, az ország legnagyobb példányszámú napilapjába dolgoztuk magunkat és olyan erős olvasói közösséget tudtunk magunk köré szervezni, ami komoly tényező lett. A „Víz a Dunába! aláírásgyűjtő kampányunk indította el azt a politikai folyamatot, aminek az eredménye, hogy megépült a fenékküszöb és stabilizálódott a vízszint. A magas példányszám és az üzleti siker ellenére jól láttuk a média átalakulását, pontosan tudtuk, hogy a változások minket is elértek...

Mi az ars poétikád?

- *Értéket közvetíteni, látni és láttatni az emberi létben az isteni minőséget.*

Nézlek, hallgatlak, egyre többet ismerek meg belőled... De ki vagy te valójában?

- *Werner Krisztina. Ennyi. Nem több, de nem is kevesebb. A nevem mögött az arcom is, ami lefedí az egész személyiséget.*

Elfogadom. Egy dolgot mégis... Mi csábított a kultúra területére?

- *A gimnáziumi évek. A győri Kazinczyban tanultam, ahol kiváló tanáregyéniségek okítottak és csodás osztálytársaim voltak. Színházba, balettra jártunk... Az ott látottak hatására lettem a művészetek mindenevője. Sokat és sokfélét tanultam főiskolán, egyetemen, de az emberségem, műveltségem alapjait a gimnáziumban kaptam. Visszaülva az előző kérdésre, sokszor érzem azt, hogy kazinczys diák maradtam, aki sikeresen leérettségizett, de még nem nőtt fel. Az életről Kazinczy nagy titkát hozom: Jót, s jól!*